



poesje

hetty drost

HETTY J. DROST

POESJE

Met tekeningen van Tiny van Asselt

G. F. CALLENBACH N.V. - UITGEVER - NIJKERK

„Poesje! Poesje!”

**Dikkie kijkt onder de bessestruik. Daar is Poesje niet.
In de schuur misschien?**

„Poesje!”

**In de schuur is het schemerdonker en stil. Beweegt
daar iets bij het kolenhok?**

„Poesje!”

't Blijft stil. Verdrietig gaat Dikkie naar buiten.

„Poesje! Waar bèn je toch?”

Boven gaat een raam open. Moeder kijkt naar beneden.

„Wat is er, Dikkie?”

„Poesje is weg,” zegt Dikkie.

**Zijn lip trilt een beetje. 't Is ook erg! Poesje weg... en
't is pas drie dagen geleden dat Dikkie haar kreeg van
tante Mies.**

**„Poesje is niet weg,” troost moeder. „Poesje slaapt
ergens in de tuin. Ze komt zó wel weer.”**

„Maar ik zoek al zo lang...”

Moeder kijkt in de grote tuin. Ze ziet Poesje ook niet.

**„Ik kom zó beneden,” belooft moeder. „Dan krijg je
een lekker kopje chocola.”**

**Dikkie loopt weer over het tuinpad. Een dikke hommelp
gonst tussen de bloemen en een wit vlindertje gaat op
het gele hart van een margriet zitten.**

„Vlindertje, heb jij Poesje ook ergens gezien?” vraagt Dikkie. „Zo’n klein grijs poesje met een wit vlekje op z’n kopje.”

Hij wil het vlindertje pakken, maar het fladdert weg.



„Flauw van die vlinder,” vindt Dikkie. „Ik wou haar toch geen kwaad doen?”

Dikkie weet nog niet dat je een vlindertje niet moet aanraken. Dan maak je haar tere vleugeltjes stuk.

Aan het eind van het tuinpad is het kippenhok. Dikkie hurkt neer. Hij steekt een grasspriet door het gaas.

„Kipjes, hebben jullie Poesje gezien? Zo’n grijs poesje,

weet je wel, met een wit vlekje op z'n kopje, nèt tussen z'n oortjes in."

„Kôôôk - kòk - kòk..." Een dikke bruine kip komt op haar gemak eens bij het gaas. Met haar kopje schuin kijkt ze naar de groene grasspriet.

„Is Poesje hier voorbij gekomen?"

„Kôôôk..." tokt de bruine kip.

„Jij bent dòm!" moppert Dikkie. „Nog dommer dan de vlinder. Jij kunt praten en je zegt niks!"

Nijdig schopt Dikkie met z'n voet tegen het gaas. Wild fladderen de kippen door elkaar.

Is Poesje misschien naar het bos gegaan? Maar het tuinhekje is stijf dicht. Zou Poesje er overhéén gesprongen zijn?

Dikkie tuurt naar het bos aan de overkant van de grote weg. Een vogeltje hipt over een bospad. Poesje is niet te zien.

„Dikkiel Kòm je? Ik heb een beker chocola voor je!"
Dikkie rent naar huis.

„Is Poesje er al?"

„Nee," zucht Dikkie.

„Poesje komt wel weer," zegt moeder. „Drink je chocola maar lekker warm op!"

Moeder schenkt voor zich zelf een kopje koffie in. Dan gaat ze aardappels zitten schillen.

Dikkie kijkt naar haar handen. Zo vlug gaat dat! En er komen steeds meer schillen in het mandje op moeders schoot.

„Mag ik ook es schillen, moeder?"

„Welnee," lacht moeder, „kleine jongens en scherpe

messen horen niet bij elkaar. Ga jij nog maar een poosje buiten spelen!"

„Ik ga kijken of Poesje er al weer is!"

„Och, jongen, die slaapt ergens op een stil plekje. Ga jij nou maar spēlen!"

Dikkie glijdt van z'r stoel. „Nee, ik ga zóeken!"

„Kom dan eerst even hier."

Moeder veegt vlug de snor en baard van chocola van Dikkie's ronde wangen. Dikkie bijt in de handdoek om moeder te plagen. Dan rent hij haastig weg.

„Poesje!"

't Blijft stil. De zon schijnt helder op de bont gekleurde bloemen. Een paar mussen fladderen verschrikt van het tuinpad.

Nu wordt Dikkie toch écht ongerust. Als Poesje eens niet weerkomt? Als Poesje eens verdwaalt in het grote bos?

De bruine kippen liggen lui in het zand. De witte vlinder dwarrelt tussen de bloemetjes van de blauweregen. Dikkie leunt vèr over het tuinhekje. Zag hij dáár, heel ver in 't bos, iets bewegen? Kan dat Poesje zijn?

En dan... o! Dikkie, wat doe je nou? Je wéét toch wel dat je van vader en moeder niet buiten de tuin mag? Je wéét toch wel dat het op de grote straatweg héél gevaarlijk is? Elk ogenblik kan er een auto met grote vaart om de hoek van de weg komen...

Maar Dikkie is dat allemaal vergeten. Hij klimt over het tuinhekje. Daar is de grote weg.

Dikkie rënt naar de overkant. Er komt gelukkig geen auto aan.



„Poesje! Poesje!” roept Dikkie.

Wat is het stil in het bos. Je hoort de bijen zoemen. Die zoeken honing uit de bloesem van de lindebomen, die aan de rand van het bos staan. 't Is verder geheimzinnig stil.

Ja, Dikkie wéét wel dat hij hier niet alleen mag komen! Maar ... nu moet hij Poesje zoeken. Misschien is ze wel verdwaald en loopt ze nu droevig naar Dikkie te zoeken!

Dikkie kijkt om zich heen. Hij kan hun huis nog nèt door de bomen zien. Een auto suist over de grote weg. Langzaam gaat Dikkie verder het bos in. Waar moet hij nu zoeken? Het bos is immers zo groot. En Poesje is maar zo klein!

Hè — daar knapt een takje onder z'n voet. Wat een krakend geluid! Maar dan is alles weer stil.

Een vogel begint een liedje te zingen. Een vrolijk lentelied. Maar Dikkie vindt 't niet mooi.

„Vogeltje, heb je Poesje ook gezien? Een grijs poesje met een wit vlekje op z'n kopje?”

„Trrr... tjuuu, tjuu...” zegt de vogel.

Dikkie zucht.

„Poesje, Poesje!” roept hij weer, en 't klinkt o zo verdrietig.

Dan gaat Dikkie maar weer verder over het bospad. Zou Poesje nu honger hebben? Och, och, dat arme Poesje... Er komen tranen in Dikkie's ogen. Maar moedig gaat hij verder. Hij kan dat arme Poesje toch niet alleen laten in dat grote bos?

In die hoge denneboom ritselt iets... Zou Poesje al zó goed kunnen klimmen?

Dikkie kijkt naar boven.

Kijk... wat grappig .. een dikke bruine pluimstaart. Dat is een eekhoorn. Misschien woont die eekhoorn wel in die boom.

„Eekhoorntje!” roept Dikkie. „Heb je Poesje ook gezien? Hij is grijs...”

Maar het eekhoorntje springt naar een andere boom, z'n staart stijf achteruit... Voor Dikkie 't goed gezien heeft, is de eekhoorn tussen de groene bladeren verdwenen.

Langzaam sjokt Dikkie weer over het bospad. Waar zou dat lieve Poesje toch heen gegaan zijn... ?

Dikkie gaat maar even zitten. Hij neemt een handvol

droge dennenaalden. Poesje is vast weg. Nergens meer te vinden. Dikkie geeft de moed op. Er is niets aan te doen. En Dikkie begint zachtjes te huilen.

„Poesje, Poesje,” snikt hij, „waar is Poesje toch!”

Maar er is niemand die antwoord geeft.

Dikkie hoort een zacht geritsel boven z'n hoofd. Verschrikt kijkt hij op. Daar is het eekhoorntje weer. Een zacht groen blaadje dwarrelt naar beneden.

„Heb je Poesje gezien?” vraagt Dikkie.

Maar het eekhoorntje zegt natuurlijk niets. Eekhoorntjes kunnen immers niet praten!

Dikkie kijkt nog eens goed rond in het bos. En dan... Ziet hij goed... daar springt iets grijs aan 't eind van het bospad...

Met een schreeuw van blijdschap springt Dikkie op en rent erheen.

„Poesje, lieve, lieve Poesje!” roept hij.

Waar zag hij Poesje nou? Dáár... daar gaat het grijze diertje heen... over 't heideveldje.

„Ik kom al, Poesje, lieve Poesje!” en handig springt hij over een paar hoge heidepollen.

Zie je wel... Poesje gaat over die zandheuvel! Dikkie er achteraan.

Maar... maar waar is Poesje nou gebléven... Waar is Poesje nou opeens héén gegaan?

Daar beweegt iets achter die gele brem... Dikkie kan 't nog niet goed onderscheiden... En dan... opeens schiet het grijze diertje een holletje in. Onder een boom!

Dikkie bukt zich. 't Is donker in dat holletje. Zouden

daar konijntjes wonen? En zou Poesje nu bij de konijntjes zijn? Op visite? Maar natuurlijk komt Poesje er straks wel weer uit. En dan zal Dikkie haar mee naar huis nemen! Dikkie zal wel op haar wachten!

„Poesje, kom je gauw terug?” roept hij naar binnen. En dan gaat hij op z'n hurken voor het donkere gat zitten.

Binnen in het holletje zit een konijntje. Het hijgt nog een beetje. Dat komt van het harde lopen.

Die grote jongen wou haar zeker pakken! Het konijntje rilt van angst. En nu zit die jongen nòg voor de ingang van het hol! Maar gelukkig heeft hij het konijntje niet te pakken gekregen!

En als die jongen daar lang blijft zitten... wel, dan gaat het konijntje door een andere uitgang naar buiten! Maar eerst moet het een beetje uitrusten.

En dat jongetje noemt haar „Poesje...” Stel je voor... welk konijntje heet nou „Poesje...”

Het jongetje plukt een takje brem. Hij trekt aan een mooi geel bloemetje. Och... het valt helemaal uit elkaar... Jammer!

Maar Dikkie kijkt niet naar de bloemetjes. Wat duurt het lang voor Poesje weer buiten komt. Dikkie's knietjes worden stijf van het gehurkt zitten. Hij gaat op z'n buik op de grond liggen. Kijk, die dikke hommel gaat naar de gele bloemetjes van de brem.

Dikkie leunt op z'n éne arm en tuurt in het donker. „Poesje!” fluistert hij. Maar de zon is zo warm. En die hommels gonzen zo in de bremstruik... En Dikkie's arm wordt zo moe...

Langzaam zakt Dikkie's hoofdje naar beneden. Z'n oogjes vallen toe... Dikkie slaapt.

En dan... langzaam, héél langzaam komt het konijntje weer uit z'n holletje. Is dat jongetje wel zo gevaarlijk? Hij ligt zo stil...

Voorzichtig hipt het konijntje langs Dikkie heen. Wèg, onder de bremstruik!



En Dikkie slaapt. En in z'n droom wordt hij héél klein. Hij gaat het donkere holletje in. En dan mag hij op de rug van het konijntje zitten. Zo rijden ze samen met Poesje door het grote bos.

't Is twaalf uur. Vader komt thuis. Hij zet z'n fiets tegen het huis.

„Dag moeder! Is Dikkie buiten?”

„Ja,” zegt moeder. Ze schudt de aardappelen in de pan. „Wil je 'm even roepen?”

Vader wast de handen onder de kraan. Dan gaat hij naar buiten.

„Dikkie!” roept hij. ’t Blijft stil in de tuin.

Vader gaat ’t tuinpaadje op.

„Dikkie! Eten!” roept hij.

De kippen krabben wat in ’t zand.

En wie zit daar boven op het kippenhok? Poesje!

Poesje gaapt. Ze doet haar roze bekje wijd open. Je kunt haar kleine scherpe tandjes zien. Ze gaat met kleine sierlijke pasjes over de rand van het kippenhok naar vader toe. Ze geeft kopjes tegen vaders hand. Vader aait het grijze kopje met de witte vlek.

Maar hij kijkt niet naar Poesje. Hij kijkt over het kippenhok heen naar het grote bos. Waar zou Dikkie zijn? Hij is toch niet naar ’t bós? Dat mág hij niet. Vader fronst z’n wenkbrauwen. Hij gaat naar binnen. De tafel is gedekt.

„Wat bleven jullie toch lang buiten!” zegt moeder.

„Alles staat al klaar!”

„Dikkie is weg...”

„Dikkie?!” Moeder laat de vorken kletterend op tafel vallen. „Dikkie weg? Hij was er nèt nog!”

Vader haalt z’n schouders op. „Hij is niet in de tuin.”

Moeder rent de trap op, naar boven. „Dik! Dikkie!” roept ze.

Maar er komt geen antwoord. Dikkie is weg.

Vader gaat naar buiten. Hij grijpt z’n fiets.

„Ik ga zoeken. ’t Bos in!”

Moeder gaat óók zoeken. In de kamer, boven, in de schuur, bij de bessestruiken...

Poesje gaat naar moeder toe. Ze strijkt langs moeders been.

„Ja,” bromt moeder, „ga jij maar weg, stoute kat! Jij bent de schuld van alles. Dikkie kon je niet vinden en ging toen natuurlijk in het bos zoeken...”

Moeder gaat óók de grote weg over. Ze kijkt links en rechts van het bospad. Een wit vlindertje fladdert tussen de paarse klokjes. Het eekhoorntje gluurt met z'n kraaloogjes naar beneden. Een konijntje hipt over het pad. 't Is vandaag druk in 't bos... eerst een jongetje, toen een man op een fiets, nu een vrouw met een poesje...

Poesje probeert het vlindertje te pakken. 't Lukt niet. Vrolijk huppelt Poesje achter moeder aan. Ze is lekker uitgerust. Ze heeft Dikkie wel horen roepen! Maar Poesje had geen zin in spelen. Die Dikkie kan soms zo wild zijn! Toen had ze maar gauw haar grijze kopje met het witte vlekje diep in het grijze vachtje gestopt. En Dikkie was weer weggegaan. Gelukkig, dacht het domme poesje.

Daar komt vader weer aan. Op de fiets. Hij schudt uit de verte al „nee!”

Dan staan vader en moeder naast elkaar.

„Hij is vast door boze mensen meegenomen,” snikt moeder.

„'t Zal nog wel meevallen,” probeert vader te troosten.

„'t Bos is zo groot! Hij kan wel verdwaald zijn. Maar hij is vast niet vèr weg. Daarvoor zijn z'n beentjes nog te klein!”

Poesje begint te spinnen. Dòm Poesje. Zij was immers de schuld van alles?

„Zou je de politie niet waarschuwen?” zegt moeder.

„Nee,” zegt vader, „ik ga eerst nog even zoeken.”
Hij zit alweer op de fiets. Moeder roept, zo hard ze kan:

„Dik-kie!!” ’t Schalt door ’t bos. Maar Dikkie geeft geen antwoord...

Moeder is wanhopig. „Dikkie dan toch! Jongen, waar bèn je...”

Maar moeder weet óók dat er Eén is die wèl alles weet. Die óók weet, waar haar Dikkie is. Daarom vouwt moeder haar handen en ze zegt:

„Here, Gij weet alles. Zòrg voor onze Dikkie... En wijs ons de weg... breng hem bij ons terug...”

Dan wordt moeder weer rustig.

Vader kan Dikkie niet vinden. Hij loopt nu met z’n fiets aan de hand door de hei. Dan zet hij de fiets tegen een boom en klimt op een heuvel.

„Dikkiel!” roept z’n zware stem.

Maar Dikkie ligt nog steeds voor het konijneholletje. „Konijntje,” fluistert hij in z’n droom, „waar is Poesje...”

Moedeloos gaat vader de heuvel weer af. En dan... dan vält hij haast over Dikkie!

„Jongen...” hijgt vader. „Dikkie!”

Maar Dikkie wordt niet wakker. Hij is zó vast in slaap!

Vader tilt hem op. Drukt Dikkie vást tegen zich aan.

Met de fiets aan z’n hand en Dikkie in de arm loopt het moeilijk over het hobbelige heideveld. Toch is vader weer gauw bij het bospad.

„Moeder!” roept hij.

Moeder ziet hem al in de verte tussen de bomen.

„Wat is er met Dikkie?” roept ze verschrikt.

„Niets!” roept vader terug.

Dan staan ze naast elkaar. Moeder neemt Dikkie in haar armen.

„Word es wakker, jongen!”

Maar Dikkie is zó vast in slaap. Hij doet z'n ogen wel even open en lacht een beetje. Dan slaapt hij weer.

Vader neemt Dikkie van haar over en moeder neemt de fiets aan haar hand. Zo gaan ze naar huis. Poesje glipt méé naar binnen.

„Dikkie moet eerst naar bed,” vindt moeder. „Straks kan hij wel eten. Hij is nu zó moe! En wat is hij vuil!”

Moeder trekt Dikkie het korte jasje uit. Vader maakt de veters van de bruine schoentjes los. Ze zitten onder 't zand!

„Poesje! Poesje!” mompelt Dikkie in z'n slaap.

En wat gebeurt er nu? Dat stoute Poesje! Wip... daar zit ze op Dikkie's bedje.

De hele morgen heeft die arme Dikkie naar Poesje gezocht. Toen bleef ze maar slapen! En nu? Nu blijft Dikkie slapen! Zo vast en zó rustig!

Moeder neemt Poesje in haar arm. Ze is zo dankbaar. Wat was ze bang, toen Dikkie weg was... Maar nu... Vader buigt zich over zijn zoontje heen. Hij trekt het laken nog wat op. Wat zegt Dikkie toch! Dróómt hij? Dikkie glimlacht in z'n slaap.

„Dag Dikkie!” fluistert vader.

„Dag konijntje,” mompelt Dikkie.

Verbaasd richt vader zich op. Wat zegt Dikkie daar? Konijntje? Vader is toch geen konijntje?!

Vader trekt de gordijnen dicht. Dan gaat hij naar de huiskamer. Moeder warmt het eten op.

„Dikkie moet voor één keer maar wat later eten!” lacht ze. „’t Is nu toch ook tijd voor z’n middagslaapje!”

Poesje krijgt ook wat eten.

„Dikkie zei tegen me: Dag konijntje!” zegt vader.

„Hij droomde zeker,” zegt moeder.

Poesje gaat naar buiten. Ze springt op het kippenhok.

Rolt zich als een balletje in elkaar. Ze gaat óók slapen.

Die zon is zo warm. En de bijtjes gonzen zo...

Dikkie? Dat is een flauw jongetje, hoor! Die wil nooit met haar spelen! De hele morgen al niet...!

Maar als Dikkie straks weer buiten komt... en als hij haar roept... dan zal ze maar gauw naar hem toe gaan. En dan gaan ze samen fijne spelletjes doen.

Dikkie is wel eens wat wild. Maar hij is tòch wel een aardig speelkameraadje voor Poesje...

En dan stopt Poesje haar grijze kopje met het witte vlekje nòg dieper weg in haar vachtje.

Róept Dikkie daar...? Nee, nòg niet.

Maar straks...

